

"Aquesta és la pregària que un jove ha de fer: Senyor, què vols que faci?"

Dij, 21/08/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Discurs del Papa Francesc als joves d'Àsia. Santuari de Salmoe. *Divendres
15 d'agost de 2104*

Estimats joves amics,

«Que n'és de bonic per a nosaltres ser aquí!» (Mt 17,4). Aquestes paraules van ser pronunciades per Sant Pere a la muntanya quan es va trobar davant de Jesús transfigurat en la glòria. És realment bonic per a nosaltres ser aquí, junts, prop d'aquest Santuari dels Màrtirs Coreans, en els quals la glòria del Senyor es va revelar a l'aurora de la vida de l'Església en aquest país. En aquesta nombrosa assemblea, que reuneix joves de tota l'Àsia, podem percebre d'alguna manera la glòria de Jesús present enmig nostre, present en la seva Església que abraça totes les nacions, les llengües i els pobles, presents amb el poder del seu Esperit Sant que fa noves, joves i vives totes les coses.

Us agraeixo el vostre càlid acolliment –molt, molt càlid!– I us agraeixo el do del vostre entusiasme, els cants plens de joia, el testimoniatge de fe i les belles expressions de la varietat i de la riquesa de les vostres diverses cultures. De manera particular agraeixo a Mai, a Joan i a Marina, els tres joves que han compartit amb mi les vostres esperances, inquietuds i preocupacions; les he escoltat amb molta atenció, i les porto en el meu cor. Agraeixo al Bisbe Llätzer You Heung-sik les seves paraules de benvinguda i us saludo a tots des del fons del meu cor.

Aquesta tarda voldria aturar-me reflexionant amb vosaltres sobre un aspecte del tema d'aquesta Sisena Jornada Asiàtica de la Joventut: "La glòria dels Màrtirs resplendeix sobre vosaltres". Com el Senyor va fer resplendir la seva glòria en l'heroic testimoniatge dels màrtirs, de la mateixa manera Ell desitja que la seva glòria resplendeixi en la vostra vida i mitjançant vosaltres vol il·luminar la vida d'aquest gran Continent.

Avui Crist truca a la porta del vostre cor, i també del meu cor. Ell ens crida a vosaltres i a mi a alçar-nos, a ser plenament desperts i atents per veure les coses que en la vida són realment importants. I encara més, Ell ens crida a vosaltres i a mi, a anar per les carreteres i camins d'aquest món i trucar a la porta dels cors dels altres, invitant-los a acollir-lo en la seva vida.

Aquesta gran trobada dels joves d'Àsia ens permet entreveure quelcom del que l'Església mateixa està cridada a ser en l'etern projecte de Déu. Junts amb els joves d'arreu, vosaltres voleu esforçar-vos en edificar un món en el qual tots visquin amb pau i amiat, superant les barreres, refent el que està dividit, rebutjant la violència i els prejudicis. I això és precisament el que Déu vol de nosaltres. L'Església és llavor d'unitat per a tota la família humana. En Crist totes les nacions i els pobles són cridats a una unitat que no destrueix la diversitat sinó que la reconeix, la reconcilia i l'enriqueix.

Què lluny que queda l'esperit del món d'aquesta estupenda visió i d'aquest

projecte! Quantes vegades sembla que la llavor del bé i l'esperança que volem sembrar queda ofegada per l'egoisme, per l'hostilitat i la injustícia, no només al voltant nostre, sinó també en els nostres cors. Estem preocupats per les creixents divisions en la nostra societat entre els rics i els pobres. Veiem signes d'idolatria de la riquesa, del poder i del plaer que s'obtenen amb un gran cost en la vida dels homes. Prop de nosaltres, molts dels nostres amics i companys, tot i que tenen una gran prosperitat material, pateixen pobresa espiritual, soledat i desesperança silenciosa. Gairebé sembla que Déu hagi estat eliminat d'aquest horitzó. És com si s'estigués escampant per tot el món un desert espiritual. També afecta els joves, prenent-los l'esperança i, en massa casos, fins i tot la mateixa vida.

I no obstant això aquest és el món, al qual vosaltres sou cridats a anar per donar testimoni de l'Evangelí de l'esperança, de l'Evangelí de Jesucrist i de la promesa del seu Regne. Aquest és el teu tema Mai, en parlaré... En les paràboles, Jesús ens ensenya que el Regne entra en el món de manera humil i es desenvolupa en silenci i de manera constant allà on és acollit per cors oberts al seu missatge d'esperança i de salvació. L'Evangelí ens ensenya que l'Esperit de Jesús pot portar una vida nova al cor dels homes i pot transformar qualsevol situació, fins i tot la que sembla desesperada aparentment. Jesús pot transformar, pot transformar totes les situacions! Aquest és el missatge que vosaltres esteu cridats a compartir amb els vostres companys: a l'escola, en el món del treball, en les vostres famílies, a la universitat i en les vostres comunitats. En virtut que Jesús ha ressuscitat d'entre els morts, nosaltres sabem que Ell té "paraules de vida eterna" (Jn 6,68) i que la seva Paraula té el poder de tocar cada cor, de vèncer el mal amb el bé i de canviar i redimir el món.

Estimats joves amics, ara el Senyor compta amb vosaltres! Ell compta amb vosaltres! Va entrar en els vostres cors el dia del vostre Baptisme; us ha donat el seu Esperit el dia de la vostra Confirmació; us fortifica constantment mitjançant la seva presència en l'Eucaristia, per tal que pugueu ser els seus testimonis davant el món. Esteu preparats per dir-li "sí"? Esteu preparats? [Sí!]

Gràcies! Esteu cansats? [No!] De debò? [Sí!] Estimats amics, ahir em van dir: "Tu no pots parlar als joves amb un paper escrit; has de parlar als joves espontàniament, venint del cor". Però jo tinc un problema greu: el meu anglès és pobre. [No!] Sí, sí! Però si voleu puc continuar dient-vos les paraules que em surtin del cor de manera espontània [Sí!] Esteu cansats? [No!] Puc continuar? [Sí] Però parlaré en italià [mirant l'interpret] Estàs preparat per traduir? Gràcies! Endavant.

He sentit molt fortament el que la Mai ha dit: el seu conflicte en la seva vida. Què fer? Si seguir el camí de la vida consagrada, la vida religiosa, o estudiar per estar més preparada per ajudar els altres. Això és un conflicte aparent, perquè quan el Senyor crida, crida sempre per fer el bé als altres, sigui en la vida religiosa, en la vida consagrada, sigui en la vida laïcal, com a pare o mare de família. Però l'objectiu és sempre el mateix: adorar Déu i fer el bé als altres. Què ha de fer la Mai, i tants de vosaltres que us feu la mateixa pregunta? Fins i tot jo la vaig fer en el meu temps: quin camí haig de triar? Però tu no has de triar cap camí: l'ha de triar el Senyor! Jesús l'ha triat, tu has d'escoltar-lo i preguntar-li: Senyor, què haig de fer? Aquesta és la pregària que un jove ha de fer: "Senyor, què vols que faci?". I amb la pregària i el consell d'alguns autèntics amics -laics, sacerdots, religioses, bisbes, papes... també el Papa pot donar un bon consell- amb el seu consell trobaré el camí que el Senyor vol per a mi.

Preguem junts!

Estic segur que el Senyor us escoltarà. També a tu, Mai, segur. Gràcies pel teu testimoniatge. La Mai ha parlat d'una altra cosa: dels màrtirs, dels sants, dels testimonis. I ens ha dit amb una mica de dolor, una mica de nostàlgia, que al seu país, Cambodja, encara no hi ha Sants, però esperem... De Sants n'hi ha tants! Però l'Església encara no n'ha reconegut, no n'ha beatificat, no n'ha canonitzat cap. I t'ho agraeixo molt, Mai, això. Et prometo que me n'ocuparé, quan torni a casa, de parlar a l'encarregat d'aquestes coses, que és molt bon home, es diu Angelo, i li demanaré que faci una recerca sobre això per seguir endavant. Gràcies, moltes gràcies!

És hora d'acabar. Esteu cansats?[No!] Segueixo encara una mica'?[Sí!] Arribem ara a la Marina. La Marina ha fet dues peticions...no dues peticions, ha fet dues reflexions i una petició sobre la felicitat. Ella ens ha dit una cosa certa: la felicitat no es compra. I quan tu compres una felicitat, després te n'adones que la felicitat se n'ha anat... La felicitat que es compra no dura. Només la felicitat de l'amor, aquesta és la que dura!

I el camí de l'amor és senzill: estima Déu i estima el proïsme, el teu germà, aquell que tens a prop teu, aquell que necessita amor i que necessita tantes coses. "Però, pare, com puc saber si estimo Déu?" Senzillament si tu estimes el proïsme, si tu no odies, si tu no tens odi en el teu cor, estimes a Déu. Aquesta és la prova segura.

I després la Marina ha fet una pregunta -entenc- una pregunta dolorosa, i li agraeixo que l'hagi feta: la divisió entre germans de les Corees. Però hi ha dues Corees? No, n'hi ha una, però que està dividida, la família està dividida. I és aquest dolor... Com podem ajudar perquè aquesta família s'uneixi? Jo dic dues coses: primer un consell, i després una esperança.

En primer lloc, el consell: pregar; pregar pels nostres germans del Nord: "Senyor, som una família, ajuda'ns per la unitat, Tu ho pots fer. Que no hi hagi ni vencedors ni vençuts, només una família, que només hi hagi germans". Ara us convido a pregar junts -després de la traducció- en silenci, per la unitat de les dues Corees.

Fem la pregària en silenci. [silenci]

Ara, l'esperança. Quina és l'esperança? Hi ha tantes esperances, però n'hi ha una de bonica. La Corea és una, és una família: vosaltres parleu la mateixa llengua, la llengua de la família; vosaltres sou germans que parleu la mateixa llengua. Quan [en la Bíblia] els germans de Josep van anar a Egipte per comprar menjar -perquè tenien gana, tenien diners, però no tenien menjar- van anar allà a comprar menjar i van trobar un germà! Per què? Perquè en Josep se n'havia adonat que parlaven la mateixa llengua. Penseu en els vostres germans del Nord, ells parlen la mateixa llengua i, quan a casa es parla la mateixa llengua, hi ha una esperança humana.

Fa poca estona, hem vist una cosa bonica, aquell sketch del fill pròdig, aquell fill que se n'havia anat, havia perdut els diners, tot, havia traït el seu pare, la família, ho havia traït tot. En un moment donat, per necessitat, però amb molta vergonya, decideix tornar. I havia pensat com demanar perdó al seu pare. Ell havia pensat: "Pare, he pecat, he obrat malament, però vull ésser un empleat, no el teu fill" i tantes coses boniques. Però ens diu l'Evangeli que el pare el va veure de lluny. I per què el va veure? Perquè cada dia pujava al terrat per veure si el fill tornava. I l'abraça: no el deixa parlar; no li deixa dir el discurs, ni tan sols demanar perdó, tot

seguit el deixa... i fa una festa. Fa una festa! I aquesta és la festa que agrada a Déu: quan nosaltres tornem a casa, tornem a Ell. “Però Pare, jo sóc un pecador, jo sóc una pecadora...”. Encara, t’espera! Farà encara més festa! Perquè el mateix Jesús ens diu que al cel es fa més festa per un pecador que torna que per cent justos que es romanen a casa.

Cap de nosaltres sap que ens espera en la vida. I vosaltres joves: “Què m’espera?”. Nosaltres podem fer coses dolentes, molt dolentes, però per favor no perdem l’esperança, el Pare ens espera sempre! Torna, torna! Aquesta és la paraula. Come back! Torno a casa, perquè m’espera el Pare. I si sóc molt pecador, farà una gran festa. I vosaltres sacerdots, per favor, abraceu els pecadors i sigueu misericordiosos. És agradable sentir això! A mi això em fa feliç, perquè Déu no es cansa mai de perdonar; no es cansa mai d’esperar-nos.

He escrit tres suggeriments, però ja n’he parlat: pregària, Eucaristia i treball pels altres, pels pobres.

Però ara us haig de deixar. [No!] Seré feliç de veure-us aquest dies i de parlar-vos encara quan, el diumenge, ens trobarem per la Santa Missa. Mentrestant donem gràcies al Senyor pels dons que ens ha fet durant aquesta estona que hem estat junts i demanem-li la força de ser testimonis fidels i joiosos del seu amor arreu de l’Àsia i de tot el món.

Que Maria, la nostra Mare, us protegeixi i us mantingui sempre prop de Jesús el seu Fill. Que us acompanyi des del Cel també sant Joan Pau II, iniciador de les Jornades Mundials de la Joventut. Amb gran afecte us dono a tots vosaltres la meva benedicció.

I, per favor, pregueu per mi, no us n’oblideu: pregueu per mi: Moltes gràcies.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió